

Αριθμός 433/2020

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 2 Οκτωβρίου 2019, με την εξής σύνθεση: Ε. Σάρπ, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος, Σ. Μαρκάτης, Σ. Βιτάλη, Α. Γαλενιανού-Χαλκιαδάκη, Α. Σδράκα, Σύμβουλοι, Κ. Λαζαράκη, Μ. Σκανδάλη, Πάρεδροι. Γραμματέας η Α. Ζυγουρίτσα.

Για να δικάσει την από 23 Οκτωβρίου 2018 αίτηση:

της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.), η οποία παρέστη με τον Χρήστο Κοραντζάνη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κατά της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΝΤΑΪΜΟΝ ΕΛΛΑΣ ΚΑΠΙΝΙΚΗ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», τελούσας υπό εκκαθάριση, που εδρεύει στον Εύοσμο Θεσσαλονίκης (Δεληγιώργη 3), η οποία παρέστη με τη δικηγόρο Σοφία Γρηγοριάδου (Α.Μ. 22423), που τη διόρισε με πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσείουσα Αρχή επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 1655/2018 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Κ. Λαζαράκη.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον αντιπρόσωπο της αναιρεσείουσας Αρχής, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και την πληρεξούσια της αναιρεσίβλητης εταιρείας, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο ν Ν ό μ ο

1. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση, η οποία εισήχθη στην επταμελή σύνθεση του Β' Τμήματος με την από 5-4-2019 πράξη της Προέδρου του, λόγω σπουδαιότητας, ασκήθηκε κατά τον νόμο χωρίς καταβολή παραβόλου.

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή, όπως συμπληρώθηκε με το από 6-9-2019 δικόγραφο πρόσθετων λόγων, ζητείται η αναίρεση της 1655/2018 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Θεσσαλονίκης, με την οποία, κατ' αποδοχή προσφυγής της αναιρεσίβλητης, ακυρώθηκε η σιωπηρή απόρριψη από τον Προϊστάμενο της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων (μετέπειτα Α.Α.Δ.Ε., Αυτοτελούς Τμήματος Θεσσαλονίκης) της 7111/15-4-2016 ενδικοφανούς προσφυγής της αναιρεσίβλητης κατά των 211/2/1-3-2016, 212/2/1-3-2016, 213/2/1-3-2016, 214/2/1-3-2016, 209/5/1-3-2016, 210/4/1-3-2016, 211/1/1-3-2016, 212/1/1-3-2016, 213/1/1-3-2016, 214/1/1-3-2016 οριστικών πράξεων διορθωτικού προσδιορισμού τελών χαρτοσήμου του Προϊσταμένου της Δημόσιας Οικονομικής Υπηρεσίας (Δ.Ο.Υ.) Φορολογίας Ανωνύμων Εταιρειών (ΦΑΕ) Θεσσαλονίκης.

3. Επειδή, ο Κώδικας των Νόμων περί Τελών Χαρτοσήμου (ΚΝΤΧ, π.δ. της 28.7.1931, Α' 239) ορίζει στο άρθρο 1 ότι «Φόρος υπό το όνομα τέλος χαρτοσήμου επιβάλλεται κατά τα εν τω παρόντι νόμο οριζόμενα επί των εν αυτώ καθοριζομένων εγγράφων», στο άρθρο 14 παρ. 1 ότι επί των εμπορικών και

λοιπών εγγράφων και πράξεων, που κατονομάζονται στο άρθρο 15, το τέλος ορίζεται σε ποσοστό (όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 20 παρ. 1 του ν. 12/1975, Α' 34) 2% της αξίας που διαλαμβάνεται στα έγγραφα και τις πράξεις αυτές, στο άρθρο 15 παρ. 1α (όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 του ν.δ. 1033/1942, Α' 32) ότι υπόκειται σε (αναλογικό κατά το άρθρο 14 του Κώδικα) τέλος χαρτοσήμου «Πάσα σύμβασις, οιοδήποτε αντικείμενου, συναπτομένη είτε απ' ευθείας, είτε δια δημοσίου συναγωνισμού μεταξύ εμπόρων, μεταξύ εμπόρου και εμπορικής εταιρίας πάσης φύσεως, μεταξύ εμπορικών εταιριών πάσης φύσεως, αφορώσα αποκλειστικώς εις την ασκουμένην υπ' αυτών εμπορίαν και μεταξύ τρίτου εν γένει και ανωνύμου εταιρίας ή πάσα εξόφλησις συμβάσεως ή σχετική προς την σύμβασιν απόδειξις, εφ' όσον καταρτίζονται εγγράφως και δη είτε δια δημοσίου είτε δι' ιδιωτικού καθ' οιονδήποτε τύπον συντεταγμένου εγγράφου.». Εξάλλου, στο άρθρο 12 του ν.δ. 3717/1957 (Α' 131) προβλέπεται ότι «Η αληθής έννοια των διατάξεων της περί τελών χαρτοσήμου νομοθεσίας, καθ' όσον αφορά την υπαγωγή των εν αυτή αναφερομένων συμβάσεων, πράξεων κλπ. εις τέλη χαρτοσήμου, είναι ότι ως έγγραφον αποδεικνύον την σύμβασιν, πράξιν κλπ. λογίζεται και πάσα σχετική εις τα βιβλία των επιτηδευματιών, ήτις και υποβάλλεται εις το οικείον δια την ούτω αποδεικνυομένην δικαιοπραξίαν τέλος χαρτοσήμου [...]».

4. Επειδή, στην παρ. 1 του άρθρου 11 του ν. 4169/1961 «περί Γεωργικών Κοινωνικών Ασφαλίσεων» (Α' 81) ορίζονται τα εξής: «1. Επιβάλλεται υπέρ του Ο.Γ.Α. ειδική κοινωνική εισφορά κατά τα εις τας κατωτέρω διατάξεις οριζόμενα: Α. (...) Γ. Πρόσθετον ποσοστόν επί των τελών χαρτοσήμου: Το ποσοστόν τούτο ορίζεται εις δέκα επί τοις εκατόν (10%) επί των κατά τας διατάξεις του Διατάγματος της 28 Ιουλίου 1931 "περί κώδικος των νόμων περί τελών χαρτοσήμου", ως ισχύει σήμερα, ως και των υπό ετέρων Νόμων ή Διαταγμάτων προβλεπομένων πάσης φύσεως αναλογικών και παγίων τελών χαρτοσήμου. Τα υπέρ οιοδήποτε τρίτου προβλεπόμενα βάσει των κειμένων διατάξεων έσοδα, εκ κρατήσεων, εισφορών, τελών, δικαιωμάτων κλπ., τα υπολογιζόμενα εις ποσοστόν επί των τελών χαρτοσήμου, θα εξακολουθήσωσι να υπολογίζωνται επί τη βάσει των περί χαρτοσήμου διατάξεων, των ισχυουσών προ της δια του νόμου 2246/1952, των Ν.Δ. 2561/53 και 3563/56 και του παρόντος γενομένης αυξήσεως των τελών» και στην παρ. 1 του άρθρου 6 του ν.δ. 4435/1964 (Α' 217) ορίζονται τα επόμενα: «Το υπό του εδαφίου Γ' της παρ. 1 του άρθρου 11 του Νόμου 4169/1961 "περί Γεωργικών Κοινωνικών Ασφαλίσεων" επιβληθέν ως ειδική Κοινωνική εισφορά πρόσθετον ποσοστόν εκ δέκα επί τοις εκατόν (10 %), επί των πάσης φύσεως αναλογικών και παγίων τελών χαρτοσήμων διπλασιάζεται. Το εκ του προσθέτου τούτου ποσοστού συνολικόν έσοδον διατίθεται εξ ολοκλήρου υπέρ του Οργανισμού Γεωργικών Ασφαλίσεων (Ο.Γ.Α.), του Ταμείου Ασφαλίσεως Επαγγελματιών και Βιοτεχνών Ελλάδος (Τ.Ε.Β.Ε.) και του Ταμείου Ασφαλίσεως Εμπόρων.». Η κατά τα ανωτέρω ειδική κοινωνική εισφορά έχει χαρακτήρα παρεπόμενο προς τα καταλογιζόμενα τέλη χαρτοσήμου, τα οποία αποτελούν τη βάση υπολογισμού της (ΣτΕ 1561/2003).

5. Επειδή, ούτε στον Κώδικα νόμων περί τελών χαρτοσήμου ούτε στον ν. 4169/1961 υπάρχουν διατάξεις περί παραγραφής της αξίωσης του Δημοσίου προς επιβολή, αντιστοίχως, του οφειλόμενου τέλους χαρτοσήμου (πρβλ. ΣτΕ 28/1975, 737/1979, 3293/1979 7μ., 3085, 3553-3556/1980, 394, 2780/1982, 3666/1983 7μ., 4008, 4567/1983, 1890/1985, 1995/1987, 1493/1989, 3514/1996 7μ., 2579/1998, 1561/2003) ή της κατ' άρθρο 11 παρ. 1 περ. Γ του ν. 4169/1961 εισφοράς υπέρ ΟΓΑ (ΣτΕ 1561/2003, πρβλ. ΣτΕ 4476/1990, 3389/1999). Εξάλλου, δεν μπορούν να εφαρμοσθούν ούτε οι γενικές διατάξεις περί παραγραφής του Αστικού Κώδικα, όπως η διάταξη του άρθρου 249 Α.Κ., η οποία ορίζει μεν ότι «Εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά, οι αξιώσεις παραγράφονται σε είκοσι χρόνια», αφορά ωστόσο αστικές σχέσεις και δικαιώματα και δεν διέπει φορολογικές διαφορές (πρβλ. ΣτΕ 582/2019 7μ., 3014/2010). Αντιθέτως, ισχύει κατ' αρχήν πενταετής προθεσμία παραγραφής της αξίωσης του Δημοσίου προς επιβολή του οφειλόμενου τέλους χαρτοσήμου και της κατ' άρθρο 11 παρ. 1 περ. Γ του ν. 4169/1961 εισφοράς υπέρ ΟΓΑ από το τέλος του έτους εντός του οποίου γεννάται η υποχρέωση καταβολής τέλους χαρτοσήμου, κατ' ανάλογη εφαρμογή (για τις ένδικες χρήσεις) της διάταξης της παρ. 1 του άρθρου 84 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος (Κ.Φ.Ε., ν. 2238/1994, Α' 151), και, κατ' εξαίρεση, δεκαετής προθεσμία παραγραφής της εν λόγω αξίωσης, με την αυτή αφετηρία, κατ' ανάλογη εφαρμογή (για τις ένδικες

χρήσεις) της παρ. 4 του ίδιου άρθρου 84του Κ.Φ.Ε., εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις της παραγράφου αυτής. Τούτο, δε, διότι η φορολογική αρχή (οφείλει να) διαπιστώνει την οικεία οφειλή και επιβάλλει τα τέλη χαρτοσήμου και την κατ' άρθρο 11 παρ. 1 περ. Γ του ν. 4169/1961 εισφορά επί τη βάσει δεδομένων που προκύπτουν από στοιχεία που τηρεί ο φορολογούμενος στο πλαίσιο υποχρεώσεων που του επιβάλλονται από τη νομοθεσία περί φορολογικών στοιχείων με σκοπό την εκπλήρωση των φορολογικών υποχρεώσεων του ίδιου και των συναλλασσόμενων με αυτόν και ιδίως την εκπλήρωση της υποχρέωσης σε φορολόγηση του εισοδήματός του, ο περί της οποίας φορολογικός έλεγχος πρέπει, κατά την έννοια των προαναφερόμενων διατάξεων του Κ.Φ.Ε. (βλ. ΣτΕ 2934/2017 7μ.), να διενεργείται, κατ' αρχήν, εντός πενταετίας και, κατ' εξαίρεση, εντός δεκαετίας από το τέλος του έτους, εντός του οποίου έληξε η προθεσμία για την επίδοση της οικείας δήλωσης φορολογίας εισοδήματος [βλ. ενδεικτικώς τις διατάξεις των άρθρων του ΚΝΤΧ (i) 3 παρ. 1, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 11 του ν.δ. 3717/1957, που ορίζει ότι «επί δανείων συναπτομένων μεταξύ εμπόρων ή μεταξύ εμπορικών εταιριών ή μεταξύ εμπόρων και εμπορικών εταιριών ως και μεταξύ εμπόρων ή εμπορικών εταιριών και οιαδήποτε τρίτου [...] τα οφειλόμενα τέλη χαρτοσήμου καταβάλλονται εντός του πρώτου δεκαπενθημέρου του μηνός του επομένου της εις τα λογιστικά βιβλία εγγραφής των πράξεων τούτων», (ii) 15γ παρ. 3, 15δ παρ. 7, 15ε παρ. 1-2, 5, 6 και 11 περί καταβολής του τέλους χαρτοσήμου κατά την υποβολή στη φορολογική αρχή των προβλεπόμενων από τη νομοθεσία περί φορολογικών στοιχείων, (iii) 32 παρ. 4 περί είσπραξης του τέλους χαρτοσήμου μαζί με τον παρακρατούμενο φόρο εισοδήματος· βλ. και τις διατάξεις των άρθρων 8 της απόφασης Υπουργού Οικονομικών 1061203/1148/ΔΣΣΦΕ/Α/ΠΟΛ1144/1998 (Β' 529), 6 της Α.Υ.Ο. 1063790/ 1444/ΔΕ-Α/ΠΟΛ1168/2001 (Β' 882), 5 της Α.Υ.Ο. 1021681/1120/ΔΕ-Α/ 2005 (Β' 302) και 8 της Α.Υ.Ο. ΠΟΛ 1072/2011 (Β' 577), κατά τις οποίες με τη φορολογία εισοδήματος ελέγχονται συγχρόνως και οι λοιπές φορολογίες]. Άλλωστε, και με τις μεταγενέστερες διατάξεις του άρθρου 36 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, στο πεδίο εφαρμογής του οποίου εμπίπτουν και τα τέλη χαρτοσήμου (άρθρο 2 παρ. 1 περ. δ και Παράρτημα ν. 4174/2013, Α' 170), ο νομοθέτης θέσπισε ως κανόνα την κριθείσα από τον ίδιο ως επαρκή για την άσκηση της ελεγκτικής αρμοδιότητας της Διοίκησης, περαιτέρω δε και εύλογη (ΣτΕ 1738/2017 Ολομ., 2934/2017 7μ. κ.ά.) πενταετή προθεσμία παραγραφής από τη λήξη του έτους εντός του οποίου λήγει η προθεσμία υποβολής της οικείας δήλωσης. Κατά τη συγκλίνουσα γνώμη των Παρέδρων Κ. Λαζαράκη και Μ. Σκανδάλη, η διάταξη του άρθρου 249 Α.Κ. διέπει μεν ως γενική διάταξη και ελλείψει ειδικής νομοθετικής ρύθμισης τις αξιώσεις του Δημοσίου προς επιβολή τελών χαρτοσήμου ή της κατ' άρθρο 11 παρ. 1 περ. Γ του ν. 4169/1961 εισφοράς υπέρ ΟΓΑ (βλ. νομολογία που παρατίθεται στη γνώμη που επικράτησε), πλην, κατά το μέρος που προβλέπει εικοσαετή προθεσμία παραγραφής αναφορικά με τις εν λόγω αξιώσεις (και μόνο ως προς αυτές, πρβλ. ΔΕΕ απόφαση της 17-9-2014, C 341/13, Cruz & Companhia Lda, σκ. 60, της 5-5-2011, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C 201/10, 202/10, σκ. 42), υπερβαίνει την επιβαλλόμενη από τις συνταγματικές αρχές της ασφάλειας δικαίου και της αναλογικότητας εύλογη διάρκεια της προθεσμίας παραγραφής. Τούτο, διότι η καθιέρωση ενός τόσο μεγάλου διαστήματος παραγραφής εμφανώς βαίνει πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο και εύλογο για τον (κατά τα αναφερόμενα στη γνώμη που επικράτησε, δια του ελέγχου των στοιχείων που τηρούνται προς εκπλήρωση λοιπών φορολογικών υποχρεώσεων και ιδίως εκείνης σε φορολόγηση του εισοδήματος) εντοπισμό περιπτώσεων φοροδιαφυγής, χωρίς να διασφαλίζει ούτε την είσπραξιμότητα των καταλογιζόμενων ποσών, και, ως εκ τούτου, κατ' αποτέλεσμα, ούτε την τήρηση της αρχής της ισότητας ενώπιον των δημοσίων βαρών, ούτε τα συνταγματικώς προστατευόμενα συμφέροντα και δικαιώματα του διοικούμενου (δυνατότητα προγραμματισμού και ανάπτυξης των οικονομικών του δραστηριοτήτων με έγκαιρη εκκαθάριση των φορολογικών εκκρεμοτήτων, δικαίωμα άμυνας του φορολογούμενου), ενώ, αντίθετα, ενθαρρύνει την απραξία της φορολογικής διοίκησης, η οποία οφείλει (άρθρο 66 Κ.Ν.Τ.Χ.) να ερευνά και εξακριβώνει την εφαρμογή και τις παραβάσεις του Κ.Ν.Τ.Χ. (πρβλ. ΣτΕ 1738/2017 Ολομ., 732/2019 7μ., προαναφερθείσα απόφαση ΔΕΕ επί της υπόθεσης C 341/2013). Περαιτέρω, ισχύει η προθεσμία παραγραφής, η οποία έγινε δεκτή από τη γνώμη που επικράτησε και σύμφωνα με το οικείο σκεπτικό αυτής. Μειωψήφησε ο Σύμβουλος Κ. Μαρκάτης, ο οποίος υποστήριξε την άποψη ότι ούτε στον Κ.Ν.Τ.Χ. ούτε στον ν. 4169/1961 υπάρχουν διατάξεις περί παραγραφής της αξίωσης του Δημοσίου προς επιβολή, αντιστοίχως, του οφειλόμενου τέλους χαρτοσήμου ή της κατ' άρθρο 11 παρ. 1 περ. Γ του ν. 4169/1961 εισφοράς υπέρ ΟΓΑ και ως εκ τούτου οι σχετικές αξιώσεις αυτού υπόκεινται

σε εικοσαετή παραγραφή κατά το άρθρο 249 Α.Κ., το οποίο ως γενική διάταξη είναι εφαρμοστέο εν προκειμένω, δεν χωρεί δε προσφυγή σε διατάξεις νομοθεσίας άλλων φορολογιών (πρβλ. για τέλος χαρτοσήμου ΣτΕ 28/1975, 737/1979, 3293/1979 7μ., 3085, 3553-3556/1980, 394, 2780/1982, 3666/1983 7μ., 4008, 4567/1983, 1890/1985, 1995/1987, 1493/1989, 3514/1996 7μ., 2579/1998, 3389/1999, 1561/2003, για εισφορά υπέρ ΟΓΑ ΣτΕ 4476/1990, 3389/1999, 1561/2003).

6. Επειδή, εν προκειμένω, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγινε δεκτό ότι από τα στοιχεία του φακέλου, μεταξύ των οποίων και οι από 8-2-2016 εκθέσεις επανελέγχου του Ειδικού Συνεργείου Ελέγχου της Δ/σης Εκτάκτων και Ειδικών Ελέγχων της Γενικής Διεύθυνσης Φορολογικής Διοίκησης της (τότε) Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, προέκυψαν τα εξής: Η αναιρεσίβλητη ανώνυμη εταιρεία, με έδρα στο Ωραιόκαστρο Θεσσαλονίκης, ακολούθως στη Θεσσαλονίκη και από το έτος 2011 στον Δήμο Ευόσμου και κύριο αντικείμενο εργασιών α) την αγορά, επεξεργασία και διάθεση εγχώριων καπνών κυρίως στην εξωτερική αγορά (σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και σε τρίτες χώρες) και β) την εμπορία επεξεργασμένων καπνών, τηρούσε βιβλία και στοιχεία Γ' κατηγορίας Κ.Β.Σ., μηχανογραφικά, είχε δε διαχειριστική περίοδο από την 1η Απριλίου έως την 31η Μαρτίου του επόμενου έτους. Στις 30-9-2008 λύθηκε και τέθηκε σε εκκαθάριση (ΦΕΚ 13197/27-11-2008 τ. ΑΕ - ΕΠΕ). Η αναιρεσίβλητη, υπαγόμενη στην αρμοδιότητα της Δ.Ο.Υ. Φ.Α.Ε. Θεσσαλονίκης, είχε περαιώσει τις φορολογικές της υποθέσεις διαχειριστικών χρήσεων από 1-1-1995/31-3-1996, 1-4-1996/31-3-1997, 1-4-1997/31-3-1998, 1-4-1998/31-3-1999, 1-4-1999/31-3-2000 και 1-4-2000/31-3-2001, καθώς και αυτές μέχρι 31-3-2006, κατόπιν τακτικών ελέγχων του ΕΘ.Ε.Κ. (για τις έξι πρώτες χρήσεις) και του Δ.Ε.Κ. Θεσσαλονίκης (για τις υπόλοιπες) που ολοκληρώθηκαν τον Απρίλιο του 2003 και τον Ιούλιο του 2008 αντίστοιχα. Στη συνέχεια, απεστάλησαν από το αρχείο ερευνών του Τμήματος Επιβολής του Νόμου της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς (SEC) των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής στο Σ.Δ.Ο.Ε. -Επιχειρησιακή Διεύθυνση Ειδικών Υποθέσεων Αθηνών (με αριθ. εισερχ. πρωτ. ΕΜΠ2541/2-5-2011) έγγραφα, τα οποία αφορούσαν στον φορολογικό έλεγχο της αναιρεσίβλητης που είχε ολοκληρωθεί κυρίως τον Μάρτιο του 2003, για τον λόγο ότι ο ελεγκτής που διενήργησε τον έλεγχο αυτόν «πιθανόν δωροδοκήθηκε με το ποσό των 95.585,03 \$, προκειμένου να "διευθετήσει" τον έλεγχο». Τα έγγραφα αυτά, με το χαρακτηρισμό «προνομιακό και εμπιστευτικό ...», διαβιβάστηκαν από το Σ.Δ.Ο.Ε., με το με αριθ. πρωτ. ΕΜΠ2854/13-5-2011 έγγραφο, λόγω αναρμοδιότητάς του, στην Οικονομική Επιθεώρηση Θεσσαλονίκης (Ο.Ε.Θ.). Κατόπιν, κατ' επίκληση των διατάξεων του άρθρου 2 παρ. 8 του ν. 2343/1995, του με αριθ. πρωτ. ΕΜΠ.ΔΕΥ 13789 ΕΞ 2012/Α' 4398πε/ε/Τ/Φ.Δ.Ο.Υ. ΦΑΕ Θεσσαλονίκης/14-5-2012 εγγράφου της Προϊσταμένης της Δ/σης Επιθεώρησης Υπηρεσιών της Γενικής Δ/σης Οικονομικής Επιθεώρησης με θέμα «Διενέργεια έρευνας» και της με αριθ. πρωτ. 6125/16-9-2013 απόφασης του Προϊσταμένου της Ο.Ε.Θ. με θέμα «Ανάθεση διενέργειας επανελέγχου», εκδόθηκε από την Οικονομική Επιθεωρήτρια Θεσσαλονίκης αρχικά η με αριθ. ΕΜΠ947/17-9-2013 εντολή για τη διενέργεια επανελέγχου στα βιβλία και στοιχεία της επιχείρησης της αναιρεσίβλητης, οικονομικών ετών 1996 έως 2006. Παράλληλα, για το ζήτημα αυτό εκδόθηκε προφορική εντολή και ακολούθως η ΑΒΜΔ 2013/5752 Αριθ. 32/25-9-2013 εισαγγελική παραγγελία του Εισαγγελέα Διαφθοράς Θεσσαλονίκης προς την Ο.Ε.Θ.. Ακολούθως, με τη με αριθ. πρωτ. ΔΕΛΒ1024347ΕΞ2015/19-2-2015 απόφαση της Γενικής Γραμματέως Δημοσίων Εσόδων συγκροτήθηκε για τον επανελέγχο Ειδικό Συνεργείο Ελέγχου, μετά δε από αντικατάσταση, με τη με αριθ. πρωτ. ΔΕΛΒ1097452ΕΞ2015/16-7-2015 απόφαση της ίδιας Γενικής Γραμματέως, του προϊσταμένου αυτού, εκδόθηκε η με αριθ. 1/947/17-9-2013/12-10-2015 εντολή προς το Ε.Σ.Ε. για συνέχιση του επανελέγχου των ίδιων πιο πάνω οικονομικών ετών. Στα έγγραφα που απεστάλησαν από τις αρχές των Η.Π.Α. καταγράφονταν και οι δηλώσεις του διευθύνοντος συμβούλου της αναιρεσίβλητης, ο οποίος, κατά την εξέτασή του στις 11-6-2004 από «εσωτερικούς ελεγκτές της μητρικής εταιρείας» ως προς τον λογαριασμό «ειδικών εξόδων εξαγωγών», κατέθεσε ότι «η δωροδοκία ήταν απαραίτητη για να αποφευχθεί το πρόβλημα με την Dimon Hellas με τη μορφή μιας παρατεταμένης φορολογικής έρευνας και μιας δαπανηρής δικαστικής υπόθεσης», καθώς και οι δηλώσεις του οικονομικού διευθυντή της αναιρεσίβλητης, ο οποίος, κατά την εξέτασή του στις 10-6-2004 από τους ίδιους πιο πάνω ελεγκτές, κατέθεσε ότι «η πληρωμή» πραγματοποιήθηκε σε αντάλλαγμα για το ότι ο φορολογικός ελεγκτής δεν θα καταδίωκε τη Dimon σε σχέση με εικαζόμενες παρατυπίες που είχε ανακαλύψει. Τα ως άνω έγγραφα και η εισαγγελική παραγγελία θεωρήθηκαν από το Ε.Σ.Ε.

συμπληρωματικά στοιχεία, κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 68 παρ. 2 του Κ.Φ.Ε., που επιτρέπουν τη διενέργεια επανελέγχου σε όλα τα αντικείμενα φορολογίας, καθώς και την έκδοση σχετικώς καταλογιστικών πράξεων επιβολής φόρων και προστίμων. Κατά την πρώτη ημέρα του επανελέγχου (27-9-2013) θεωρήθηκαν και τέθηκαν στη διάθεση των ελεγκτών τα αναφερόμενα στην έκθεση Κ.Β.Σ. βιβλία και στοιχεία της επιχείρησης. Από τον επανελεγχο διαπιστώθηκε ότι ένα μέρος των τηρηθέντων στοιχείων δεν επιδείχθηκε, καθώς η επιχείρηση νομίμως τα είχε καταστρέψει (άρθρο 12 παρ. 5 του ν. 3888/2010), ενώ τα τηρηθέντα βιβλία επιδείχθηκαν ηλεκτρονικά, σε μορφή «DOS», με αποτέλεσμα να μην είναι δυνατή η έκδοση καρτελών για κάθε τρεχούμενο λογαριασμό. Σύμφωνα με την από 8-2-2016 πρώτη έκθεση επανελέγχου (αφορούσε σε τέλη κατ' άρθρο 15 παρ. 1 περ. α' Κ.Ν.Τ.Χ. για λήψη και χορήγηση δανείων από πελάτες και προμηθευτές) διαπιστώθηκαν, μεταξύ άλλων, τα εξής: Η αναιρεσίβλητη i) κατά τη χρήση 1/4/1997-31/3/1998 έλαβε από εταιρείες δάνεια συνολικού ποσού 2.031.717.264 δραχμών (ήδη 5.962.486,47 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 119.249,73 €, με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 211/2/1-3-2016 πράξη επιβολής τελών χαρτοσήμου ποσού 119.249,73 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 23.849,94 ευρώ και προσαύξηση ποσού 171.719,61 ευρώ, ii) κατά τη χρήση 1/4/1998-31/3/1999 έλαβε από εταιρείες δάνεια συνολικού ποσού 581.245.000 δραχμών (ήδη 1.705.781,40 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 34.115,63 €, με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 212/2/1-3-2016 πράξη επιβολής τελών χαρτοσήμου ποσού 34.115,63 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 6.823,13 ευρώ και προσαύξηση ποσού 49.126,50 ευρώ, iii) κατά τη χρήση 1/4/ 1999-31/3/2000 έλαβε από εταιρείες δάνεια συνολικού ποσού 6.484.475.037 δραχμών (ήδη 19.030.007,45 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 380.600,15 €, με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 213/2/1-3-2016 πράξη επιβολής τελών χαρτοσήμου ποσού 380.600,15 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 76.120,03 ευρώ και προσαύξηση ποσού 548.064,21 ευρώ, iv) κατά τη χρήση 1/4/2000-31/3/2001 έλαβε από εταιρείες δάνεια συνολικού ποσού 5.497.564.679 δραχμών (ήδη 16.133.718,79 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 322.674,38 €, με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 214/2/1-3-2016 πράξη επιβολής τελών χαρτοσήμου ποσού 322.674,38 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 64.534,88 ευρώ και προσαύξηση ποσού 464.651,10 ευρώ. Σύμφωνα με την από 8-2-2016 δεύτερη έκθεση επανελέγχου (αφορούσε σε τέλη κατ' άρθρο 15 παρ. 1 περ. α' Κ.Ν.Τ.Χ. για χορήγηση δανείων υπό μορφή προκαταβολών σε υπαλλήλους) διαπιστώθηκε ότι η αναιρεσίβλητη χορήγησε σε υπαλλήλους της δάνεια υπό μορφή προκαταβολών, οι οποίες δεν συμψηφίζονταν εφάπαξ με τον μισθό αλλά δια μηνιαίων κρατήσεων. Συγκεκριμένα: i) κατά τη χρήση 1/1/1995-31/3/1996 χορήγησε δάνεια συνολικού ποσού 2.795.000 δραχμών (ήδη 8.202,50 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 164,06 €, με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 209/5/1-3-2016 πράξη επιβολής τελών χαρτοσήμου ποσού 164,06 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 32,80 ευρώ και προσαύξηση ποσού 236,23 ευρώ, ii) κατά τη χρήση 1/4/1996-31/3/1997 χορήγησε δάνεια συνολικού ποσού 5.100.000 δραχμών (ήδη 14.967 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 299,34 €, με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 210/4/1-3-2016 πράξη επιβολής τελών χαρτοσήμου ποσού 299,34 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 59,87 ευρώ και προσαύξηση ποσού 431,05 ευρώ, iii) κατά τη χρήση 1/4/1997-31/3/1998 χορήγησε δάνεια συνολικού ποσού 7.230.000 δραχμών (ήδη 21.218 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 424,36 €, με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 211/1/1-3-2016 πράξη επιβολής τελών χαρτοσήμου ποσού 424,36 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 84,87 ευρώ και προσαύξηση ποσού 611,08 ευρώ, iv) κατά τη χρήση 1/4/1998-31/3/1999 χορήγησε δάνεια συνολικού ποσού 6.650.000 δρχ (ήδη 19.516 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 390,32 €, με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 212/1/1-3-2016 πράξη επιβολής τελών χαρτοσήμου ποσού 390,32 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 78,06 ευρώ και προσαύξηση ποσού 562,06 ευρώ, v) κατά τη χρήση 1/4/1999-31/3/2000 χορήγησε δάνεια συνολικού ποσού 4.298.651 δραχμών (ήδη 12.615 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 252,30 € (238,09 € κατά την αντίστοιχη πράξη), με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 213/1/1-3-2016 πράξη επιβολής τελών χαρτοσήμου ποσού 238,09 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 47,61 ευρώ και προσαύξηση ποσού 342,84 ευρώ, vi) κατά τη χρήση 1/4/2000-31/3/2001 χορήγησε δάνεια συνολικού ποσού 9.672.863 δραχμών (ήδη 28.387 €), για τα οποία δεν κατέβαλε το ανάλογο τέλος χαρτοσήμου ποσού 567,75 €, με αποτέλεσμα να εκδοθεί σε βάρος της η 214/1/1-3-2016 πράξη επιβολής

τελών χαρτοσήμου ποσού 567,75 ευρώ, ΟΓΑ χαρτοσήμου ποσού 113,55 ευρώ και προσαύξηση ποσού 817,56 ευρώ. Στη συνέχεια, με την 7111/15-4-2016 ενδικοφανή προσφυγή που άσκησε η αναιρεσίβλητη, κατ' άρθρο 63 του ν. 4174/2013, ενώπιον του Αυτοτελούς Τμήματος Επανεξέτασης Περιφερειακής Ενότητας Θεσσαλονίκης, της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών της (τότε) Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, κατά των πιο πάνω πράξεων υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι σε κάθε περίπτωση η προβλεπόμενη από την παρ. 4 του άρθρου 84 του ν. 2238/1994 δεκαετής παραγραφή του δικαιώματος του Δημοσίου για επιβολή των επίμαχων προστίμων είχε συμπληρωθεί μέχρι την έκδοση των παραπάνω πράξεων. Με την προσφυγή της κατά της σιωπηρής απόρριψης της ενδικοφανούς προσφυγής και πρώτο δικόγραφο πρόσθετων λόγων, όπως αναπτύχθηκαν με υπόμνημα, η αναιρεσίβλητη προέβαλε, μεταξύ άλλων, ότι το δικαίωμα του Δημοσίου είχε παραγραφεί, καθώς ουδέν συμπληρωματικό στοιχείο περιήλθε στη φορολογική αρχή, ώστε να δικαιολογείται ο επανέλεγχος, αφού τα έγγραφα των αρχών των Η.Π.Α. αναφέρονταν σε «πιθανή δωροδοκία του φορολογικού ελεγκτή», στην ουσία δηλαδή σε «μία απλή υπόνοια» και επομένως δεν συνιστούσαν συμπληρωματικά στοιχεία και ότι οι διατάξεις των νόμων που όρισαν παράταση παραγραφής χρήσεων, των οποίων η έναρξη παραγραφής ήταν προγενέστερη του προηγούμενου της δημοσίευσής τους οικονομικού έτους, κρίθηκαν επανειλημμένως από το Συμβούλιο της Επικρατείας ως αντίθετες προς το άρθρο 78 του Συντάγματος, ενώ η παραγραφή στην περίπτωση της, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι υπήρχαν συμπληρωματικά στοιχεία, είχε συμπληρωθεί πριν από την έκδοση των καταλογιστικών πράξεων. Περαιτέρω, με έτερο δικόγραφο πρόσθετων λόγων, προέβαλε ότι η εν προκειμένω εφαρμοζόμενη εικοσαετής παραγραφή του επίδικου δικαιώματος του Δημοσίου αντίκειται στην αρχή της αναλογικότητας και στην αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του φορολογουμένου, καθώςον είχε νομίμως προβεί στην καταστροφή των βιβλίων και στοιχείων της που αφορούσαν τις κρίσιμες διαχειριστικές περιόδους. Με την έκθεση απόψεων το Δημόσιο αντέτεινε ότι ο επανέλεγχος διατάχθηκε με εισαγγελική εντολή, για την έκδοση της οποίας αξιοποιήθηκαν τα εμπιστευτικά στοιχεία των αμερικανικών αρχών και ότι η εντολή αυτή δόθηκε, επειδή υπήρχαν συγκεκριμένες καταγγελίες (δηλώσεις του διαχειριστή) για τον χρηματισμό ελεγκτή, οι οποίες κατεδείκνυαν και ανακρίβεια των τηρηθέντων από την αναιρεσίβλητη βιβλίων και γενικότερα φοροδιαφυγή και ότι τα στοιχεία αυτά ήταν συμπληρωματικά στοιχεία κατά την έννοια της παρ. 2 του άρθρου 68 του ν. 2238/1994, καθώς και ότι κατά την κοινοποίηση των ως άνω πράξεων δεν είχε συμπληρωθεί η ισχύουσα στην περίπτωση αυτή δεκαετής προθεσμία παραγραφής της παρ. 4 του άρθρου 84 του ίδιου νόμου, λόγω παράτασής της μέχρι 31-12-2016 με τους ν. 3697/2008, 3790/2009, 3842/2010, 3888/2010, 4002/2011, 4098/2012, 4203/2013 και 4337/2015. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγινε δεκτό ότι η κατά το άρθρο 249 του ΑΚ εικοσαετής παραγραφή του δικαιώματος του Δημοσίου για την επιβολή των τελών χαρτοσήμου και της ειδικής κοινωνικής εισφοράς αντιβαίνει στη συνταγματικώς κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας, κατ' εφαρμογή δε της αρχής αυτής αναζητείται η υπάρχουσα ήδη ανάλογη ρύθμιση, η οποία να στοιχεί προς την απαίτηση της διάταξης του άρθρου 25 παρ. 1 του Συντάγματος, και έτσι πρέπει να θεωρηθεί ως εύλογη διάρκεια της εν λόγω παραγραφής, κατ' αρχήν, η πενταετία, αρχόμενη από το τέλος της διαχειριστικής περιόδου στην οποία ανάγονται τα εν λόγω χρέη, και, κατά παρέκκλιση, η δεκαετία (αρχόμενη ομοίως) όταν διαπιστώνεται συμπαιγνία του φορολογουμένου και του αρμόδιου φορολογικού οργάνου ή εάν περιέλθουν σε γνώση της φορολογικής Διοίκησης «συμπληρωματικά στοιχεία». Έτσι, το δικάσαν διοικητικό εφετείο, έκρινε ότι η αξίωση του Δημοσίου για την επιβολή των επίδικων τελών και της εισφοράς είχε υποπέσει σε δεκαετή παραγραφή, αφού έλαβε υπόψη ότι: «α) το δικαίωμα του Δημοσίου για την επιβολή των επίδικων τελών και της εισφοράς υπόκειται κατ' αρχήν σε πενταετή παραγραφή και κατά παρέκκλιση σε δεκαετή παραγραφή, η οποία είχε αρχίσει από το τέλος της διαχειριστικής περιόδου στην οποία ανάγονται τα εν λόγω χρέη, είχε δε συμπληρωθεί, για τις επίμαχες διαχειριστικές περιόδους 1/1/1995-31/3/1996, 1/4/1996-31/3/1997, 1/4/1997-31/3/1998, 1/4/1998-31/3/1999, 1/4/1999-31/3/2000 και 1/4/2000-31/3/2001, στις 31-12-2006, 31-12-2007, 31-12-2008, 31-12-2009, 31-12-2010 και 31-12-2011 αντίστοιχα, β) οι διατάξεις των άρθρων 11 του Ν. 3513/2006, 29 του Ν. 3697/2008, 10 του Ν. 3790/2009, 82 του Ν. 3842/2010, 12 παρ. 7 του Ν. 3888/2010, 18 παρ. 2 του Ν. 4002/2011, δεύτερο παρ. 1 του Ν. 4098/2012, 37 παρ. 5 του Ν. 4141/2013, 22 του Ν. 4203/2013, 87 του Ν. 4316/2014, 22 του Ν. 4337/2015 και 36 παρ. 3 και 72 παρ. 1 και 11 του Ν. 4174/2013, που παρέτειναν την προθεσμία παραγραφής μετά τις 31-12-2006, αντίκεινται στη

συνταγματική αρχή της ασφάλειας του δικαίου [κρίση μη πληττόμενη κατ' αναίρεση], γ) οι διατάξεις των παρ. 3 και 11 του άρθρου 72 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας (Ν. 4174/2013), αντίκεινται στις προαναφερθείσες διατάξεις του Συντάγματος, εφόσον εντάσσουν στην 20ετή παραγραφή υποθέσεις φοροδιαφυγής χρήσεων προγενεστέρων του προηγούμενου της δημοσίευσης του Κώδικα αυτού έτους [κρίση μη πληττόμενη κατ' αναίρεση], δ) ακόμη και με την εκδοχή ότι η μη άσκηση του δικαιώματος του Δημοσίου για την επιβολή των επίδικων τελών και εισφοράς οφείλεται σε συμπαιγνία του φορολογουμένου και του αρμόδιου φορολογικού οργάνου (δεδομένου ότι η μη έγκαιρη διαπίστωση των παραβάσεων και η έκδοση των αντίστοιχων πράξεων, εντός του χρόνου της κανονικής πενταετούς παραγραφής, φέρεται να οφείλεται στον χρηματισμό από όργανα της διοίκησης της [αναιρεσίβλητης] εταιρείας του αρμόδιου ελεγκτή, ο οποίος είχε διενεργήσει τον αρχικό έλεγχο των χρήσεων αυτών και έκρινε τα τρηθέντα βιβλία ακριβή, αρκούμενος στην προσθήκη λογιστικών διαφορών), καθώς και ότι τα έγγραφα των αρχών των Η.Π.Α. για πιθανή «δωροδοκία» του ελεγκτή που διενήργησε τον αρχικό αυτόν έλεγχο, τα οποία περιήλθαν στην Οικονομική Επιθεώρηση Θεσσαλονίκης ως συμπληρωματικά στοιχεία το 2011 (με το με αριθ. πρωτ. ΕΜΠ2854/13-5-2011 έγγραφο του Σ.Δ.Ο.Ε.) και αποτέλεσαν αιτία του, βάσει της με αριθ. ΕΜΠ947/17-9-2013 αρχικής εντολής επανελέγχου των επίμαχων χρήσεων της [αναιρεσίβλητης], αποτελούν «συμπληρωματικά στοιχεία», που, παρά την ως άνω περαιώση, επιτρέπουν την έκδοση και κοινοποίηση συμπληρωματικών καταλογιστικών πράξεων (καθόσον οι ως άνω διαπιστώσεις έγιναν σε μεταγενέστερο χρόνο και δεν υπήρχαν στη διάθεση της φορολογικής αρχής εντός του χρόνου της κανονικής πενταετούς παραγραφής που διενεργήθηκε ο αρχικός έλεγχος), τούτο ουδεμία επίδραση ασκεί στην προκείμενη περίπτωση, καθόσον οι επίδικες καταλογιστικές πράξεις εκδόθηκαν στις 1-3-2016, ήτοι μετά το πέρας της δεκαετούς προθεσμίας [κρίση μη πληττόμενη κατ' αναίρεση], εντός της οποίας το Δημόσιο είχε δικαίωμα να επιβάλει τα τέλη χαρτοσήμου και την κοινωνική εισφορά για τις ένδικες χρήσεις αντίστοιχα».

7. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται αφενός ότι η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ότι η κατά το άρθρο 249 Α.Κ. εικοσαετής παραγραφή του δικαιώματος του Δημοσίου για την επιβολή χαρτοσήμου και της ειδικής κοινωνικής εισφοράς αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας είναι εσφαλμένη. Υποστηρίζεται ειδικότερα ότι η διάταξη του άρθρου 249 Α.Κ., η οποία εφαρμόζεται επί επιβολής τελών χαρτοσήμου και της κατ' άρθρο 11 παρ. 1 περ. Γ του ν. 4169/1961 εισφοράς ελλείπει ειδικής ρύθμισης, δεν αντίκειται στην αρχή της αναλογικότητας, τούτο δε ενόψει του διακυβευόμενου δημοσίου συμφέροντος (έναντι, μάλιστα, των κατ' αρχήν ήσσανος σημασίας ιδιωτικών δικαιωμάτων που διέπονται από αυτή). Το αυτό κατ' ουσίαν ζήτημα τίθεται με τον πρώτο λόγο του προσθέτου δικογράφου, με τον οποίο διαλαμβάνονται, κατά βάση, συμπληρωματικά επιχειρήματα προς επίρρωση του ως άνω λόγου, κατ' επίκληση του πλήθους των υποκείμενων στα τέλη χαρτοσήμου πράξεων και της κατόπιν δήλωσης, επιβολής αυτών, υπογραμμίζεται δε η ύπαρξη πάγιας νομολογίας και διοικητικής πρακτικής σύμφωνα προς την αρχή της ασφάλειας δικαίου. Αφετέρου προβάλλεται ότι η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης περί εφαρμογής πενταετούς ή δεκαετούς παραγραφής είναι εσφαλμένη (δίχως, όπως αναφέρεται στην προηγούμενη σκέψη, να πλήσσει η κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης περί υπέρβασης της τελευταίας στην κρινόμενη υπόθεση), καθώς, κατά το εισαγωγικό δικόγραφο, δεν υφίσταται νομοθετικό κενό (εφαρμόζεται το άρθρο 249 Α.Κ.) και, συνεπώς, δεν καταλείπεται περιθώριο αναλογικής εφαρμογής άλλων διατάξεων περί παραγραφής, τις οποίες άλλωστε, όπως υποστηρίζεται, η αναιρεσιβαλλόμενη δεν μνημονεύει. Στο αυτό κατ' ουσίαν ζήτημα αναφέρεται και πάλι ο δεύτερος λόγος του προσθέτου δικογράφου περί παραβάσεως της κατ' άρθρο 78 του Συντάγματος αρχής της νομιμότητας του φόρου, μολοντί με αυτόν υποστηρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εφήρμοσε αναλόγως τις διατάξεις της νομοθεσίας περί φορολογίας εισοδήματος και φ.π.α. Σύμφωνα, όμως, με όσα εκτίθενται στη σκέψη 5, η πληττόμενη κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είναι, ανεξαρτήτως της αιτιολογίας της, νόμιμη και οι ως άνω λόγοι, ανεξαρτήτως της συνδρομής των προϋποθέσεων των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989 (Α' 8) και του άρθρου 2 του ν. 3900/2010 (Α' 213) ενόψει και των σχετικών ισχυρισμών του αναιρεσειόντος, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι, καθώς και η αίτηση στο σύνολό της. Κατά την γνώμη του μειοψηφούντος Συμβούλου, θα έπρεπε η κρινόμενη αίτηση να γίνει δεκτή και η προσβαλλόμενη απόφαση να αναιρεθεί, διότι η αξίωση του Δημοσίου για την επιβολή των

επιδίκων τελών και της εισφοράς υπέκειται στην προβλεπόμενη από το άρθρο 249 Α.Κ. εικοσαετή παραγραφή.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την αίτηση.

Επιβάλλει στο αναιρεσείον Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη της αναιρεσίβλητης εταιρείας, η οποία ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 13 Νοεμβρίου 2019

Η Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος Η Γραμματέας

Ε. ΣάρπΑ. Ζυγουρίτσα

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 18ης Μαρτίου 2020.

Η Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος Η Γραμματέας του Β΄ Τμήματος

Ε. ΣάρπΑ. Ζυγουρίτσα

./.